

Δεν το ήξερε, δεν το καταλάβαινε, αλλά το είχε ακούσει. Ότι τα Alfa της εποχής του δεν ήταν αληθινά. Δεν τον απασχολούσε, διότι τα ίδια έλεγαν οι μεγαλύτεροι όχι μόνον για αυτοκίνητα αλλά για τόσα άλλα.

Τότε, τότε, τότε! Καταντούσαν κουραστικοί. Ναι εντάξει, ήταν ενήμερος. Για εκείνες τις ιστορίες με τις ατίθασες Τζουλιέτες, τη φήμη που συνόδευε τις φοβερές Veloce αλλά όλα τούτα, του ήταν απόκοσμα μακρινά.

Εξάλλου τότε ο Σωτήρης, δεν είχε γεννηθεί ακόμα. Έτσι το ’95, στα τα 20 του, κατάφερε να πείσει τον πατέρα να αντικαταστήσουν το κουρασμένο 80άρι με μια Alfa 146 1,7 16V. Δεν ήταν εύκολο να πειστεί ο πατριάρχης, αφού πίστευε πως
«τα φτιάχνουν από μέταλλα παλιών πλοίων, χαλάνε τα ηλεκτρικά τους, μπάζουν νερά»,
και αλλά παρόμοια, αλλά τελικά, περιέργως, λύγισε.

Ένα χρόνο αργότερα, ο νέος μας, αποφάσισε να πειραματισθεί. Κάποια χρήματα, αποτέλεσμα αιματηρών αποταμιεύσεων, έπρεπε να μετουσιώσουν τις ανησυχίες για καλύτερο κράτημα. Να πάρουν την μορφή ελατηρίων και αμορτισέρ. Μόνον που δεν ήταν τόσο απλή η αντικατάσταση. Από το Χαλάνδρι βρέθηκε στο Μοσχάτο.

Στημένος από τις 8 το πρωί για τον κο Ηλία. Μέχρι τις 4 το απόγευμα, είχαν μεσολαβήσει διαβουλεύσεις για το θα κάνουν πάνω στο αυτοκίνητο, service ρουτίνας σε διάφορες 75, 33, άλλες ενδιαφέρουσες κουβέντες, ένα τραπέζι με σουβλάκια, μπύρες, και η αίσθηση της μοναδικότητας του χώρου.

Γύρω στις 8 το βράδυ, και καθώς στο συνεργείο έχουν απομείνει ο νέος μας, ο κος Ηλίας και άλλα δύο μαστόρια, τα "καλά" του, ο πρωτομάστορας λέει τη μαγική λέξη: *«Δοκιμή»*, και αναχωρεί. Επιστρέφει λίγα λεπτά αργότερα.
«Δεν είναι καλό»,
αποφαίνεται.

Κατά τις 9 ξαναλέγει: *«Δοκιμή»,* και επιστρέφει με το ίδιο σχόλιο.

Ο Σωτήρης επιστρατεύει ότι έχει περισσέψει από το κουρασμένο θράσος του και:

- «Κύριε Ηλία μήπως να σας το ξαναφέρω αύριο το πρωί;»

- «Όχι ρε τώρα! Τώρα που αρχίζω να το καταλαβαίνω;» Αποκρίθηκε ο μηχανικός και συμπλήρωσε με ένα κατεβατό από τεχνικές λεπτομέρειες.

Λίγο πριν τις 11 βγήκε πάλι, επέστρεψε μετά από ένα ημίωρο και:

«Έτοιμος. Τώρα μάλιστα, είναι όπως πρέπει. Α! και που σαι, αν δεν σου αρέσει να μου το φέρεις πίσω όποτε θες και σου ξαναβάζω τα μαμίσια. Τζάμπα ε; Σίγουρα θα σου αρέσουν όμως και θα τα κρατήσεις για πολλά χρόνια».

Ο νέος χαιρέτησε, κάθισε στη θέση του οδηγού και μετά από τα πρώτα λίγα μέτρα ένιωσε λες και οδηγούσε άλλο όχημα. Στιβαρό σαν γερμανικό, άνετο σαν γαλλικό, σταθερό σαν ιταλικό. Ήταν μια άλλη 146, πολύ βελτιωμένη. Μετά από ένα μήνα, ο κος Ηλίας τηλεφώνησε στο σπίτι, ερώτησε και τον πατέρα αν έμεινε ευχαριστημένος από τη δουλειά.

Εκείνη η 146 λοιπόν, ταλαιπωρήθηκε βάναυσα από 1995 έως το 2010 από τρεις αρσενικούς. Το Σωτήρη, τον πατέρα του και τον αδελφό του, μέχρι που πριν από λίγο που την μάζεψε ο γερανός.

Έφυγε κουρασμένη αλλά αγέρωχη, με 240.000 χλμ., χωρίς το παραμικρό πρόβλημα. Δεν κάηκε ούτε λάμπα. Σαν αυτό το αυτοκίνητο να μην ήταν ιταλικό.

Για το Σωτήρη δεν ήταν μόνον ένα αυτοκίνητο. Ήταν μια πλατφόρμα ζωής, με την οποία δέθηκε, μεγάλωσε, έζησε, μεταμορφώθηκε. Όσο για τον κο Ηλία, τον θυμόταν κάθε φορά που έκανε ελιγμούς και πλατείες. Τον θυμάται ακόμα, σαν βλέπει το τετράφυλλο.

Ήταν 6 Αυγούστου, όταν τη σήκωσε ο γερανός. Ο πατέρας του δάκρυσε. Ήταν ανήμερα της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος.